RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 117.017 van 13 maart 2003
in de zaken A. 50.013/X-9644
A. 60.653/X-10.156.

I. In zake :

1. Anne BEECKMAN,
   wonende te 9000 GENT,
   Sint-Denijslaan 293
2. Guy VAN BUTSELE,
   wonende te 9000 GENT,
   Sint-Denijslaan 297

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN.

Tussenkomende partijen :

1. de n.v. VILLABOUW FRANCIS BOSTOEN,
2. de v.z.w. TELE-ONTHAAL OOST-VLAANDEREN,

die beiden woonplaats kiezen bij
Advocaat H. STRYCKERS,
kantoor houdende te 3510 HASSELT,
Diestersteenweg 198-200.

II. In zake :

Anne BEECKMAN
wonende te 9000 GENT,
Sint-Denijslaan 293

tegen :

1. de stad GENT
   die woonplaats kiest bij
   Advocaat P. DEVERS
   kantoor houdende te 9000 GENT,
   Kouter 69,
2. het Vlaams Gewest,
   dat woonplaats kiest bij
   Advocaat P. TAELMAN,
   kantoor houdende te 9000 GENT,
   Coupure 5.

D E R A A D V A N S T A T E, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Anne BEECKMAN en Guy VAN BUTSELE op 10 februari 1993 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 19 november 1992 van de bestendige deputatie van de

provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij aan de n.v. VILLABOUW F. BOSTOEN en de v.z.w. TELE-ONTHAAL de vergunning wordt verleend voor het oprichten van een appartementsgebouw met 12 woongelegenheden en kantoren gelegen aan de Roosakker te Gent, kadastraal bekend Sectie I, nr. 349r (A. 50.013);

Gezien het verzoekschrift dat Anne BEECKMAN op 2 november 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 5 april 1994 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent waarbij aan de n.v. VILLABOUW F. BOSTOEN en de v.z.w. ONTHAAL de regularisatievergunning wordt verleend voor het oprichten van een appartementsgebouw met 14 woongelegenheden en kantoren aan de Roosakker te Gent, kadastraal bekend Sectie I, nr. 349r (A. 60.653);

Gelet op het arrest nr. 41.801 van 28 januari 1993 waarbij het verzoek tot tussenkomst van de n.v. VILLABOUW F. BOSTOEN in het administratief kort geding wordt ingewilligd, de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen in de zaak A.50.013;

Gezien de verzoekschriften tot tussenkomst van 13 augustus 1993 ingediend door de n.v. Villabouw F. BOSTOEN en de v.z.w. Tele-Onthaal Oost-Vlaanderen in de zaak A. 50.013;

Gelet op de beschikking van 31 augustus 1993 die de tussenkomst van de n.v. Villabouw F. BOSTOEN en de v.z.w. Tele-Onthaal Oost-Vlaanderen toelaat in de zaak A. 50.013;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord in beide zaken;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur D. MAREEN in de zaak A. 50.013;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur Ch. BAMPS in de zaak A.60.653;

Gelet op de beschikkingen van respectievelijk 10 juli 2000 en 21 februari 2001 die de neerlegging ter griffie van de verslagen en van de dossiers gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partijen in de zaak A. 50.013;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories van de verzoekende partij en de eerste verwerende partij in de zaak A. 60.653;

Gelet op de beschikkingen van 6 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 januari 2003, datum waarop de zaken worden uitgesteld tot de terechtzitting van 7 februari 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekster, van Bestuurs-secretaris M.-A. DE GEEST, die verschijnt voor de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen, van Advocaat N. LENAERTS die, loco Advocaat P. DEVERS verschijnt voor de stad Gent, van Advocaat P. AERTS die, loco Advocaat P. TAELMAN verschijnt voor het Vlaamse Gewest, en van Advocaat P. FLAMEY die, loco Advocaat H. STRYCKERS verschijnt voor de tussenkomende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat er grond is om de zaken te voegen;

Overwegende dat in de zaak 50.013 de tussenkomende partijen op 31 maart 1992 een aanvraag indienen tot het bouwen van appartementen en burelen op een perceel gelegen aan de Roosakker te Gent, kadastraal bekend Sectie I, nr. 349/r; dat, gelet op het ongunstig advies van de gemachtigde ambtenaar, het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent op 1 september 1992 de

vergunning weigert; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen op 19 november 1992 het door de tussenkomende partijen ingediende hoger beroep inwilligt; dat deze beslissing het voorwerp uitmaakt van het beroep A. 50.013/X-9.644; dat blijkbaar een constructie wordt opgericht die afwijkt van het bouwwerk dat met voornoemde beslissing werd vergund; dat de n.v. VILLA-BOUW BOSTOEN en de v.z.w. ONTHAAL op 29 september 1993 bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent een regularisatieaanvraag indienen voor "het oprichten van een appartementsgebouw met 14 woongelegenheden en kantoren" op een terrein gelegen aan Roosakker te Gent, kadastraal bekend Sectie I, nr. 349r, zijnde hetzelfde perceel als dat waarop de voornoemde bestreden beslissing van 19 november 1992 (in de zaak A. 50.013) betrekking heeft; dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent bij besluit van 5 april 1994 de gevraagde regularisatievergunning verleent; dat deze beslissing het voorwerp uitmaakt van het beroep A. 60.653/X-10.156; dat het perceel overeenkomstig het bij koninklijk besluit van 14 september 1977 vastgestelde gewestplan "Het Gentse en de Kanaalzone" is gelegen in een woonuitbreidingsgebied;

Overwegende dat, wat de zaak A. 50.013/X-9.644 betreft, het oprichten van een bouwwerk dat afwijkt van hetgeen op 19 november 1992 vergund werd en het indienen vervolgens van een regularisatieaanvraag (zaak A. 60.653) in de concrete omstandigheden van de zaak niet anders dan als een verzaking aan de eerste bouwvergunning (zaak A. 50.013) kan worden beschouwd; dat de vergunning bestreden in de zaak A. 60.653 geacht moet worden in de plaats te zijn gekomen van de in de zaak A. 50.013 bestreden bouwvergunning; dat de duidelijkheid in het rechtsverkeer zich ertegen verzet dat deze laatste in rechte zou blijven bestaan; dat de rechtszekerheid vereist dat zij wordt vernietigd;

Overwegende dat, wat de zaak A. 60.653/X-10.156 betreft, de tweede verwerende partij in de memorie van antwoord opwerpt dat de vordering laattijdig is; dat zij deze exceptie uiteenzet als volgt :

> "De bestreden regularisatievergunning dateert van 5 april 1994.
> Verzoekende partij diende een annulatieberoep in op 31 oktober 1994.
> Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij slechts van het bestaan van de bestreden beslissing kennis kreeg 'op 7/9/94 toen zij inzage vroeg van het bouwdossier met het oog op het neerleggen van een klacht wegens bouwovertreding'.
> Uit het van tweede verwerende partij ter beschikking staande administratief dossier valt de juistheid van deze bewering niet af te leiden.
> Tweede verwerende partij maakt dan ook voorbehoud omtrent de tijdige indiening van het onderhavige annulatieberoep.";

Overwegende dat de verzoekende partij, anticiperend op deze exceptie, doet gelden dat zij slechts kennis kreeg op 7 september 1994 van het bestaan van de bestreden beslissing "toen zij inzage vroeg van het bouwdossier met het oog op het neerleggen van een klacht wegens bouwovertreding"; dat zij er in haar memorie van wederantwoord aan toevoegt dat uit het dossier zelf de datum blijkt waarop ze kennis nam van de bestreden beslissing en dat ze eerder geen inzage kon hebben aangezien er geen openbaar onderzoek is voorafgegaan aan het verlenen van de regularisatievergunning zodat zij bij toeval kennis kreeg van de regularisatievergunning;

Overwegende dat aangezien regularisatievergunningen niet bekendgemaakt noch aan derden betekend dienen te worden, de termijn waarbinnen dezen daartegen met een annulatieberoep kunnen opkomen ingaat met de dag waarop zij kennis hebben van de vergunning of, gebruik makend van de hen door artikel 2 van het koninklijk besluit van 22 oktober 1971 tot uitvoering van artikel 63 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw geboden mogelijkheid, er ten gemeentehuize inzage van hebben kunnen nemen; dat het zaak is van de partij die beweert dat de verzoekende partij sedert meer dan zestig dagen voor het instellen van het beroep kennis had of had kunnen hebben van de bestreden vergunning, het bewijs daarvan te leveren;

Overwegende dat de verzoekende partij stelt dat zij op 7 september 1994 kennis nam van het bestaan van de bestreden beslissing toen zij inzage vroeg van het bouwdossier met het oog op het neerleggen van een klacht wegens een bouwovertreding; dat het beroep tot nietigverklaring werd ingesteld op 2 november 1994, dit is minder dan zestig dagen na deze kennisneming; dat de eerste verwerende partij geen bewijskrachtige gegevens bijbrengt waaruit blijkt dat de verzoekende partij sedert meer dan zestig dagen vóór het instellen van de vordering kennis had van de bestreden beslissing; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat de eerste verwerende partij in de zaak A. 60.653 als volgt doet gelden dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de vordering :

> "(...)
> Nergens en op geen enkele wijze toont verzoekster aan op welke concrete wijze haar belangen geschaad worden door de kwestige regularisatie, die vanzelfsprekend niet het optrekken van het appartementsgebouw op zichzelf behelst, doch louter een weinig essentiele afwijking van de oorspronkelijke plannen vergunt, zonder dat hierdoor bijkomende hinder voor de aanpalenden wordt teweeggebracht.

Indien verzoekster zich meent te moeten blijven verzetten tegen het optrekken van het appartementsgebouw, wat de teneur is van haar verzoekschrift, dan dient zij de uitspraak ten gronde af te wachten van de Raad van State over haar vernietigingsberoep tegen de vergunning verleend door de Bestendige Deputatie.

Verzoekster ontbeert m.a.w. het nodige belang vereist om thans de verleende regularisatievergunning te bestrijden, minstens wordt dergelijk belang niet aangetoond in concreto, reden waarom de vordering onontvankelijk moet worden verklaard.";

Overwegende dat niet wordt betwist dat de verzoekende partij woont in de onmiddellijke omgeving van het perceel waarvoor de vergunning verleend is; dat zij alleen daardoor reeds van het rechtens vereiste belang doet blijken; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 2, § 1 van de wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en stedenbouw (hierna: de stedenbouwwet), en van artikel 5 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerpgewestplannen en gewestplannen; dat zij het middel toelicht als volgt :

"Volgens het gewestplan 'Gentse en kanaalzone' (...) is de betwiste vergunning gelegen in een woonuitbreidingsgebied, wat als volgt wordt omschreven: 'De woonuitbreidingsgebieden zijn uitsluitend bestemd voor groepswoningbouw zolang de bevoegde overheid over de ordening van het gebied niet heeft beslist, en zolang, volgens het geval, ofwel die overheid geen besluit tot vastlegging van de uitgaven voor de voorzieningen heeft genomen, ofwel omtrent deze voorzieningen geen met waarborgen omklede verbintenis is aangegaan met de promotor'.

In de bestreden beslissing werd een regularisatievergunning toegestaan voor privé-kantoorruimte en voor commerciële privé-woningbouw, terwijl er over de ordening van het gebied nog niet werd beslist (cfr. geen BPA, geen verkavelingsvergunning (...).

In de bouwvergunning verleend aan De Jonge stelt de Deputatie : 'dat door de bevoegde overheid nog niet beslist werd over de ordening van het gebied, noch in de vorm van een BPA of een verkaveling, die de totale oppervlakte van de wijk bestrijkt, noch door de verwezenlijking van een wijk door sociale woningen'. Het gaat hierbij om hetzelfde gebied en de beslissing dateert van dec. 1991. Sindsdien werd voor het gebied waarin het perceel waarop de bestreden beslissing betrekking heeft, geen BPA opgesteld noch een verkavelingsvergunning verleend voor het perceel. Het gaat evenmin om sociale woningen.

(...)

De problematiek van de bestemming wordt in het kader van de betwiste bouwvergunning (regularisatie) misleidend voorgesteld. Op het door de verantwoordelijk schepen, de heer F. Beke en de adjunct-stadssecretaris, de heer Van Lunter, ondertekend document staat verkeerdelijk vermeld dat het perceel

in kwestie zich in een woongebied bevindt. We moeten er op wijzen dat ook de gemachtigde ambtenaar het aspect bestemming in zijn advies volledig negeert.
We moeten er op wijzen dat de Bestendige Deputatie reeds bij de eerdere bouwvergunning de bestemming van de zone heeft genegeerd. De Deputatie spreekt, bij ontstentenis van een BPA of verkavelingsvergunning, niet over de bestemming van het gebied zoals voorzien in het gewestplan, terwijl dit toch een cruciaal gegeven bij de beoordeling van de bouwaanvraag beoogt te zijn.
We wensen er ook aan te herinneren dat in het kader van de bouwaanvraagprocedure verkeerdelijk de indruk is gewekt geworden dat er een ontwerp BPA (waaraan zelfs een nummer en naam wordt gegeven) zou bestaan. Navraag op de Technische Dienst Stedebouw van de stad Gent leert dat het 'ontwerp' niet verder is geraakt dan de tekentafel en dit tot op vandaag.
(...)";

Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord repliceert dat het eerste middel vooreerst om twee redenen onontvankelijk is :

"Primo dient namelijk vastgesteld dat verzoekster bij de motivering van het eerste middel eens te meer lijkt op te komen tegen de destijds verleende en tevens bestreden vergunning, eerder dan dat zij hieruit een middel kan puren om de thans verleende regularisatievergunning, welke op andere gronden en motieven berust, te bestrijden.
De huidige regularisatievergunning moet als ondergeschikt worden beschouwd aan de door de Bestendige Deputatie verleende vergunning, in die zin dat verwerende partij bij de beoordeling van onderhavige regularisatie-aanvraag het bestaan van de oorspronkelijk verleende vergunning ten volle heeft moeten erkennen, zelfs al werd hiertegen een annulatieberoep gericht, zodat het hoedanook niet meer tot haar mogelijkheden behoorde om de huidige regularisatie te weigeren louter en alleen op gronden welke in wezen een grief vormen ten aanzien van de oorspronkelijke vergunning.
Voor zover verzoekster derhalve zich beperkt tot de herhaling van de door haar destijds geuite kritiek, zijn deze bezwaren thans niet langer relevant ten aanzien van de verleende regularisatievergunning, dewelke maar is kunnen tot stand komen in het licht van de oorspronkelijke vergunning.
In de mate dat verzoekster geen enkel middel aanvoert dat concreet gericht is tegen het huidige voorwerp van de regularisatie, doch zich beperkt tot een herhaling van de algemene bezwaren, reeds voordien uitgebracht n.a.v. de oorspronkelijke vergunning, is haar betoog manifest onontvankelijk.
Secundo blijkt verzoekster zelf zeer slecht geplaatst om de regularisatie aan te vechten op basis van de ligging in het woonuitbreidingsgebied en de in deze gebieden specifiek geldende voorschriften, nu men er niet kan aan voorbijgaan dat de woningen van haarzelf en van de hele buurt, evenzeer in hetzelfde woonuitbreidingsgebied werden opgericht, zodat men bezwaarlijk kan inzien welk rechtmatig belang verzoekster bij dit middel zou kunnen aanvoeren, zonder de wettelijkheid van de overige bebouwing evenzeer in het gedrang te brengen.
(...)";

dat zij verder stelt dat het middel ongegrond is, dat immers niet kan ontkend worden dat het bewuste gebied, dat volgens de gewestplannen inderdaad als woonuitbreidingsgebied moet worden gecatalogeerd, op eerder spontane wijze dermate ruimtelijk werd geordend en bebouwd, dat thans de strikt planmatige

beperkingen in het betrokken gebied, niet meer als relevant kunnen beschouwd worden, dat met inachtneming van de huidige plaatselijke ordening, waarbij moet vastgesteld worden dat het betrokken perceel reeds volledig omgeven is door bebouwing, redelijkerwijs mag aangenomen worden dat de beperkingen welke normalerwijze gelden in woonuitbreidingsgebied, in casu hun toepassingsmogelijkheid hebben verloren, dat "waar deze stedenbouwkundige redengeving geldt ten aanzien van de aanwezigheid van het appartementsgebouw zelf, (...) zij vanzelfsprekend a fortiori (geldt) voor de thans toegestane regularisatie, waarvan de ruimtelijke impact ten aanzien van de oorspronkelijke vergunning hoedanook verwaarloosbaar genoemd mag worden (...)";

Overwegende dat de tweede verwerende partij doet gelden dat volgens de bepalingen van het Gewestplan Gentse en Kanaalzone het perceel in een woonuitbreidingsgebied is gelegen, dat uit de in het administratief dossier voorliggende stukken echter blijkt dat het in casu niet gaat om een gaaf woonuitbreidingsgebied, doch dat integendeel dit gebied reeds grotendeels geordend en bebouwd werd, dat derhalve de bestemming van het woonuitbreidingsgebied door de feiten achterhaald is en dit gebied onmogelijk nog in aanmerking kan komen voor groepswoningbouw, dat bovendien voor dit gebied in 1986 een verkavelingsvergunning werd verleend en de verzoekende partij haar woning binnen deze verkaveling heeft opgericht, dat derhalve de verzoekende partij zelf tot de realisatie van de huidige feitelijke toestand en invulling van het woonuitbreidingsgebied heeft bijgedragen en thans moeilijk enige schending van de bestemming van hetzelfde woonuitbreidingsgebied kan inroepen;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord ten aanzien van het verweer van de tweede verwerende partij repliceert als volgt :

> "In de uiteenzetting van het Vlaamse Gewest gebruikt men het argument dat het niet gaat om een 'gaaf woonuitbreidingsgebied'.
> Nergens in de wet of in besluiten wordt een onderscheid gemaakt tussen 'gave' en 'niet gave' woonuitbreidingsgebieden noch van woonuitbreidingsgebieden waarvan de 'bestemming achterhaald' is. Wij hebben de indruk dat men wil een argument gebruiken dat eens de wet éénmaal overtreden zou zijn (wat trouwens niet aangetoond is), er geen bezwaar is om deze verder te overtreden. Een ons inziens nogal eigenaardige redenering voor een openbaar bestuur...
> (...)";

dat op het verweer van de eerste verwerende partij de verzoekende partij repliceert dat niet uit het oog mag worden verloren dat haar woning deel uitmaakt van een verkaveling van de stad Gent, dat het dus gaat om groepswoningbouw waarvan het

initiatief uitging van de stad Gent zelf, dat ze op zich geen bezwaar heeft tegen bebouwing van het perceel in kwestie, doch wel tegen de complete wanverhouding met de bestaande bebouwing;

Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar laatste memorie aan haar verweer toevoegt dat "de ordening van de wijk reeds vastgelegd (werd) op het terrein", dat het vergunde gebouw niets essentieels verandert aan het huidige woonuitbreidingsgebied dat volledig volbouwd is;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie instemt met het verslag van het bevoegde lid van het auditoraat en aan het voorgaande niets wezenlijks toevoegt;

Overwegende dat in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij aanvoert, deze laatste bij de beoordeling van een regularisatieaanvraag niet gebonden is door een eerdere vergunning indien zou blijken dat deze ten onrechte werd verleend, zoals door verzoekster in haar beroep tot nietigverklaring tegen deze eerdere vergunning werd aangevoerd; dat het gegrond bevinden van het middel tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden; dat de verzoekende partij belang heeft bij het middel; dat het argument dat de verzoekende partij zelf in het woonuitbreidingsgebied woont, geen afbreuk doet aan haar belang bij het middel; dat dit immers dient te worden beoordeeld voortgaande op de bestaande rechtstoestand van haar eigendom en niet op de wettigheid van die toestand; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat niet wordt betwist dat het perceel overeenkomstig het bij koninklijk besluit van 14 september 1977 vastgesteld gewestplan Het Gentse en Kanaalzone gelegen is in een woonuitbreidingsgebied; dat artikel 2, § 1, van de stedenbouwwet bepaalt dat van de gewestplannen, die bindende en verordenende kracht hebben, niet mag worden afgeweken dan in de gevallen en in de vormen door dezelfde wet bepaald; dat artikel 5, 1.1., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp - gewestplannen en de gewestplannen luidt als volgt :

> "De woonuitbreidingsgebieden zijn uitsluitend bestemd voor groepswoningbouw zolang de bevoegde overheid over de ordening van het gebied niet heeft beslist, en zolang, volgens het geval, ofwel die overheid geen besluit tot vastlegging van de uitgaven voor de voorzieningen heeft genomen,

ofwel omtrent deze voorzieningen geen met waarborgen omklede verbintenis is aangegaan door de promotor.";

Overwegende dat uit het administratief dossier niet blijkt, en de verwerende partijen ook niet staande houden, dat de bevoegde overheid over de ordening van het gebied heeft beslist; dat het te bebouwen terrein derhalve uitsluitend is bestemd voor groepswoningbouw; dat het bestreden besluit dat een regularisatie-vergunning verleent voor het oprichten van een appartement en kantoren uiteraard geen groepswoningbouw tot voorwerp heeft; dat de bestreden beslissing is genomen met schending van het door artikel 5, 1.1., van voornoemd koninklijk besluit van 28 december 1972 bepaalde bestemmingsvoorschrift; dat noch de argumentatie van de tweede verwerende partij, - die o.m. stelt dat "de bestemming woonuitbreidingsgebied door de feiten achterhaald is en dit gebied onmogelijk nog in aanmerking kan komen voor groepswoningbouw" en dat bovendien voor een gedeelte van dat gebied in 1986 een verkavelingsvergunning was verleend -, noch de argumentatie van de eerste verwerende partij dat redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de beperkingen welke normalerwijze gelden in woonuitbreidings-gebied hun toepassingsmogelijkheid hebben verloren en dat "de ordening van de wijk reeds vastgelegd (werd) op het terrein", terzake relevant zijn; dat immers het perceel krachtens de bestemmingsvoorschriften uitsluitend bestemd is voor groepswoning-bouw en de wet hierop geen afwijkingen toelaat; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

De zaken A. 50.013 en A. 60.653 worden gevoegd.

Artikel 2.

Vernietigd worden :

- het besluit van 19 november 1992 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij aan de n.v. VILLABOUW F. BOSTOEN en de v.z.w. TELE-ONTHAAL de vergunning wordt verleend voor het oprichten van een appartementsgebouw met 12 woongelegenheden en kantoren gelegen aan de Roosakker te Gent, kadastraal bekend Sectie I, nr. 349r;

- het besluit van 5 april 1994 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent waarbij aan de n.v. VILLABOUW F. BOSTOEN en de v.z.w. ONTHAAL de regularisatievergunning wordt verleend voor het oprichten van een appartementsgebouw met 14 woongelegenheden en kantoren aan de Roosakker te Gent, kadastraal bekend Sectie I, nr. 349r.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 297,48 euro, komen ten laste van de stad Gent voor 49,58 euro, en ten laste van het Vlaamse Gewest voor 247,90 euro.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 148,74 euro, komen ten laste van de tussenkomende partijen, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien maart 2003, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **J. BOVIN.**